

Oklonjesevni

glasilo Doma Petra Uzaria Tržič št. 11

Julij 2014

Spoštovani!

Presenetilo me je, a bilo mi je v čast, ko me je ustanovitelj Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti 27.3.2014 povabil, da začasno prevzamem vodenje Doma Petra Uzarja. Dne 31.3.2014 je prenehal mandat dotedanji direktorici gospe Renati Prosen, katero ministrstvo, zaradi številnih notranjih nesoglasij in medijskih obračunov, ni želelo ponovno imenovati za direktorico. Z namenom umiritve razmer v domu me je novoimenovani svet doma s predsednico gospa Zvonko Pretnar na čelu, soglasno imenoval za vršilko dolžnosti direktorice doma do nastopa nove direktorice. Le-to je svet že imenoval: dr. Anamarijo Kejžar iz Adergasa, občina Cerklje. Občina Tržič je k njenemu imenovanju podala pozitivno mnenje, čaka se le še soglasje resorne ministrice.

Osem let sem vodila ta dom in po vrnitvi po petih letih se mi je zdelo, kot bi prihajala domov. Kljub temu, da je moje imenovanje kratkotrajnega značaja, sem bila zelo vesela pozitivnega sprejema s strani delavcev kot tudi stanovalcev in njihovih svojcev. Ponosna sem na delavce doma, da so znali v tem kratkem času preseči vse zamere, stopiti skupaj in delati to, za kar v domu so: za dobrobit stanovalcev. Ko vidvam nasmejane obraze stanovalcev in poslušam njihove želje, da ostanem, moram priznati, da mi postane toplo pri srcu. A v Domu upokoјencev Kranj mi je začel teči drugi mandat, imam čudovito ekipo strokovnih delavcev in krasne sodelavce, za seboj vidne rezultate uspešne prenove doma iz naslova nepovratnih evropskih sredstev, stanovalci me imajo radi in zato bom mesto direktorice Doma Petra Uzarja z veseljem predala novo izbrani direktorici z iskreno željo, da bo tako ponosna na ta dom, kot sem bila jaz.

Čeprav bo moje vodenje doma trajalo le nekaj mesecev, želim svoje delo opraviti kar najbolj vestno in odgovorno. Poleg rednih nalog pa želim v skladu s planom investicij čim prej pričeti tudi z izolacijo strehe in zamenjavo strešne kritine, da stanovalcem ne bo več teklo v sobe. Ob tej priložnosti bi želela pohvaliti gospo Prosen, ki je skrbno privarčevala sredstva, da bo to možno izvesti. In če bo nova direktorica gospa Kejžar kmalu lahko nastopila svoj mandat, ji bom obnovo z veseljem prepustila. Žal mi je le, da Dom Petra Uzarja ni kandidiral za pridobitev nepovratnih kohezijskih sredstev, s katerimi bi se lahko izvedla celotna energetska prenova doma.

Iskreno upam, da so nesoglasja v domu odpravljena in zamere pozabljene, da bodo delavci z veseljem opravljali svoje delo, da se bodo stanovalci dobro počutili ter v miru in zadovoljstvu uživali jesen svojega življenja.

Vsem še enkrat iskrena hvala za zaupanje ter topel in prisrčen sprejem.

v.d. direktorice:
mag. Zvonka Hočevar

POKLON JESENI

Glasilo Doma Petra Uzarja Tržič

v.d. direktorice: mag. Zvonka Hočevar
Uredniški odbor:
Marjeta Šumič, dipl. delovna terapevtka
Tjaša Kuhar Čimžar, zdravstveni tehnik
Tanja Ahačič, prostovoljka in odgovorna urednica

Na naslovnici je izdelek stanovalcev

ISSN: 1855 - 685X

POKLICI V DOMU

Tajnica

Svojo poklicno pot sem začela leta 1978, ko sem se po končani srednji upravno administrativni šoli kot štipendistka zaposlila v BPT Tržič. Leto za tem pa so v Bistrici potekale zaključne faze gradnje doma za starostnike. Brez večjih pomislekov sem se prijavila na razpisano delovno mesto tajnice in bila kasneje tudi izbrana.

Tako sem se v domu zaposlila marca 1980, ko je dom začel zaposlovati prve delavce, aprila istega leta pa so začeli prihajati tudi prvi stanovalci.

Dobila sem svojo pisarno. Ker je bila dejavnost nova, sem morala vso pisarniško administracijo urediti na novo in zato je bilo pri tem delu potrebno veliko iznajdljivosti in znanja.

Vse kar sem na začetku imela je bil pisalni stroj, ki je bil hkrati tudi kopirni stroj, saj smo za kopije zapisnikov in ostalih dokumentov uporabljali indigo papir in na enkrat dobili lahko samo devet kopij.

Brez kakršnekoli druge računalniške tehnike in programov sem tako morala voditi vse kadrovske zadeve, letna poročila, razne statistike, ročno v zvezkih ali kartotekah.

Na začetku dom še ni imel recepcije, zato sem bila tudi telefonistka, v pisarni sem imela telefonsko centralo, ki mi je zasedla skoraj celo pisalno mizo.

V tem času sem imela precej stika s stanovalci, ki so k meni največkrat prihajali telefonirati, včasih pa tudi samo na klepet.

Leta so tekla, prišli so računalniki, tiskalniki, fotokopirni stroji, faxi, skenerji ... Z novo tehnologijo je bilo delo olajšano, vendar pa ga zato ni bilo nič manj.

Moje delo obsega načrtovanje organizacije in izvajanje vseh kadrovskih del, pripravljam in urejam dokumentacijo v zvezi s prijavo v različne programe (javna dela, usposabljanje), sodelujem s centrom za socialno delo, sprejemam in odpiram prispelo pošto ter pripravljam pošto za odpošiljanje, na seji organov upravljanja pišem zapisnike, skrbim za nabavo pisarniškega materiala, vodim arhiv in opravljam druga dela v okviru delovnega mesta.

Ker se zakonodaja in predpisi vedno pogosteje spreminjajo, se udeležujem tudi strokovnih seminarjev, kjer dobim informacije v zvezi z novostmi pri svojem delu.

Posledično se sedaj bolj ukvarjam z delavci, zato sem skoraj izgubila stik s stanovalci, kar zelo pogrešam.

Šestnajstega marca letos je tako minilo že 34 let, od kar sem zaposlena v domu.

Delo tajnice opravljam z velikim veseljem, saj sem se že kot otrok vedno rada igrala »pisarno«.

Tatjana Gosar

Marija Tavželj, vodja zdravstvene nege in oskrbe

Se spominjate nadaljevanke Bolnišnica na koncu mesta? Jaz se je. Čeprav sem imela mogoče 3 ali 4 leta. Zakaj? Ker sem se takrat odločila, da bom postala medicinska sestra. Ne vem več zakaj, dobro pa se spominjam glavne protagonistke, sestre Ide. ...prav takšna sem namreč želela postati. Seveda se mi želja ni v celoti izpolnila (sestra Ida je imela namreč lepe dolge lase), pridobila pa sem poklic, o katerem sem sanjala od malega.

Ne morem trditi, da sem si vedno želela delati v domu starejših občanov. Po končani srednji šoli sem želela nadaljevati šolanje na tedanji Višji šoli za zdravstveno nego. V Dom Petra Uzarja me je, bolj kot karkoli drugega, pripeljalo naključje. To je bilo »davnega« leta 1989. Od prvega dne zaposlitve sem se v timu počutila, kot da bi mu pripadala že od nekdaj. Vzljubila sem delo s starejšimi in ga z veseljem opravljala 12 let. Zaradi nekakšnega nemira, ki ga takrat še nisem znala opredeliti, sem se leta 2001 zaposlila v zasebnem sektorju kot asistentka v specialistični ambulanti, a sem kmalu ugotovila, da pogrešam delo s starejšimi. Splet okoliščin me je ponovno pripeljal v Dom Petra Uzarja, ugotovila pa sem tudi, da je moj nemir pravzaprav želja po učenju in znanju. Vpisala sem se na Visoko šolo za zdravstveno nego, pridobila naziv diplomirana medicinska sestra in 7 let opravljala delo vodje tima. Nato sem dve leti in pol nabirala izkušnje z vodenjem v drugem zavodu, zdaj pa opravljam delovno mesto namestnice direktorice za področje zdravstvene nege in oskrbe v Domu Petra Uzarja.

Ko v življenju sprejemamo določene odločitve, največkrat ne vemo, kakšen je njihov namen in kako nam bodo spremenile življenje. Šele odkrit pogled nazaj nam razkrije, kakšen je bil

smisel in za kaj je bila določena stvar potrebna. Vsak odhod iz Doma Petra Uzarja je bil težak, vendar je bila vsaka naslednja vrnitev lepša. Predvsem zaradi nasmehov, dobrodošlic in objemov stanovalcev ter čudovitega sprejema mojih bivših in bodočih sodelavcev. Za prve bom naredila vse kar je v moji moči, da bi se v svojem »domu« počutili kar najbolje. Za druge pa sem prepričana, da bodo pri tem z veseljem in ljubeznijo do svojega dela sodelovali z mano.

In naj vam zaupam, kaj je najlepše, kar se lahko zgodi na prvi delovni dan: objem najzgodnejše stanovalke, ko prestopiš vrata svoje nove/stare delovne organizacije... in jutranja skodelica kave z napisom DOBRODOŠLA DOMA!

Hvala vsem!

Igor Klemenc, družabnik

Po selitvi iz Kranja v Tržič sem se istočasno prijavil na Zavod za zaposlovanje. Od tam sem bil napoten v Dom Petra Uzarja na delovno mesto družabnika, kar me je izredno razveselilo. Samo delo je po eni strani zahtevno in odgovorno, po drugi strani pa pestro in zanimivo. Spoznal sem določene vrednote, za katere v preteklosti nisem vedel. Delo je izredno raznoliko in vsakega prihodnjega dne se zelo veselim.

KO GRE TVOJA POT OD TOD

Mag. Renata Prosen – kot direktorica je bila zaposlena v našem domu od 2009 do 2014

Dejan Nojč – kot vodja zdravstvene nege in oskrbe je bil zaposlen od 2011 do 2014

SKOZI ODPRTA VRATA

Prostovoljci Župnijske Karitas Bistrica v Domu Petra Uzarja

Srečevanje, druženje, sprejemanje, poslušanje, pogovarjanje to so kamenčki v mozaiku, ki jih sestavljamo ljudje v naših odnosih. V življenju so pomembni tisti medčloveški odnosi, ki nas najbolj bogatijo in izpolnjujejo in prav take vezi se spletajo med nami prostovoljci in stanovalci Doma Petra Uzarja. V dom prihajamo že 4 leta, odkar je bila naša ŽK ustanovljena.

Zame je prav vsak obisk pri gospodu, ki ga obiskujem, zelo dragocen, saj čutim njegovo hvaležnost, za najine skupne trenutke, ko spoznavam, kaj je v življenju pomembno. Biti skupaj. Biti s človekom, ki si želi, da bi kdo zanj imel čas. Res, prav nič drugega ni potrebno dati kot čas in sebe, pa se začne rojevati tisto pravo veselje in hvaležnost, na katera smo skoraj pozabili v svojem hitenju.

Med prvomajskimi počitnicami smo prostovoljke s seboj pripeljale tudi otroke z delavnic, ki so bile organizirane v župniji Marije Goretti v Bistrici.

Najprej smo šli nabrat nekaj cvetja, ki smo ga ob koncu obiska poklonili vsem, s katerimi smo se družili. Gospa Marjeta Šumič nam je pomagala pripraviti prostor, kjer je potekalo tekmovanje v igri Človek, ne jezi. Otroci in starostniki so v igri zelo uživali. Zmagovalci so bili vsi, tisti, ki so zmagali in tisti, ki so to dopustili. Otroci so odhajali z občutkom, da so naredili nekaj res dobrega in se ob tem tudi zabavali.

Za nas prostovoljke je bila to čudovita izkušnja. Dale smo samo tri urice svojega prostega časa in dobile neizmerno več. Otroci rabijo družbo starostnikov in obratno, saj se čutijo in razumejo na frekvencah, ki smo jih mi, ki smo v srednjih letih, pozabili, ker smo preveč odrasli in vseeno še premladi, da bi jih znali zopet obuditi. Predvsem se znajo sprejemati v svoji enkratnosti.

Ko smo se v kapeli zahvaljevali za naše dožitve, so bili otroci tako prisrčno iskreni v svojem veselju in hvaležnosti, da so zapekle solze v očeh, kar se zgodi le v takih posvečenih trenutkih.

Hvala Bogu za ta srečanja, ki so nas vse napolnila z občutkom zadovoljstva, da smo koristno izkoristili čas.

Nuša Meglič

Jure Smolej, zbiralec starih fotografij Tržiča

Jure Smolej, upokojeni voznik viličarja doma iz Kovorja, že tri desetletja zbira stare fotografije in razglednice rodnega Tržiča. Poleg tega ga že od rane mladosti zanima risanje, saj rad prime čopič, s katerim upodablja krajino, iz mavca pa izdeluje figure za jaslice. A njegova največja ljubezen so stare fotografije in razglednice, ki jih je začel zbirati po odhodu v pokoj povsem po naključju.

Doma je našel nekaj starih razglednic, med njimi podoba Svetega Jurija nad Bistrico, ki so ga pritegnile in takrat se je odločil, da bo začel zbirati vse fotografije in razglednice, ki bodo imele podobo preteklosti, ljudi, dogodkov, pokrajine, ... saj ga izredno privlačijo motivi domačega mesta in vasi iz preteklosti. Hodil je od hiše do hiše in ljudi spraševal, ali imajo kaj starih fotografij in razglednic. Skoraj vsako hišo v Trziču je obiskal.

V treh desetletjih se mu jih je nabralo že več kot tisoč. Posnetki imajo veliko dokumentarno vrednost, saj prikazujejo stavbe, življenje ljudi in dogodke, katerih se spominjajo le starejši ljudje in ravno to ga najbolj privlači. Vsaka nosi s seboj svojo zgodbo in vsaka je kamenček v mozaiku bogate tržiške zgodovine.

Pripravil je že več razstav, pri katerih mu je pomagal upokojeni kustos tržiškega muzeja Janez Šter. On mu je pomagal fotografije razvrstiti po kategorijah in časovnih okvirih. Fotografije so zanimiv zgodovinski dokument o podobi mesta, ki izginja. Nekatere hiše so že zdavnaj porušene, dogodki pa pozabljeni. Slike npr. spominjajo na prihod prvega vlaka v Trzič pred 100 leti, sprejem prestolonaslednika Franca Ferdinanda leta 1912, požar pri Sv. Jožefu 1959, stare gostilne, planinske

koče, cerkve, gradove, veliko je fotografije s ceste na Ljubelju, ki so jo gradili dolga leta, pa fotografija prvega avtobusa Vladimirja Pernuša, podoba znamenitega barona Borna, ki je bil za razvoj Trziča izredno pomembna oseba, podljubeljska podružnica koncentracijskega taborišča Mauthausen. Veliko fotografij je povezanih s tržiškim športom, zlasti s smučarskimi skoki in smučanjem in še in še...

Doslej je imel že več kot deset razstav, v Atriju občine Trzič, po krajevnih skupnostih, Trziškem kulturnem centru.

V našem domu je razstavljal že trikrat in stanovalci si fotografije z veseljem in zanimanjem ogledujejo, saj na njih pogosto prepoznajo sebe, svoje starše ali znance, hkrati pa obujajo spomine na dogodke in ljudi iz časov, ko so bile posnete.

Sam pravi, da bo z zbiranjem dokumentarnega gradiva o domačem kraju še nadaljeval, da podoba mesta, ki izginja ne bo šla v pozabo, hkrati pa je to velika dota za mlajšo generacijo.

Marjeta Šumič, delovna terapevtka

MISLI SVOJCEV NAŠIH STANOVALCEV

Dom mojega brata

Moj brat Rudi Wolf je že dolgo stanovalec Doma Petra Uzarja. V njem je prešel obdobja prilagajanja in sposobno osebje mu je to omogočalo. Veliko lepih spominov hranim.

Zdaj mu največ pomeni šah. Če je le mogoče, mimoidoče nagovori z vprašanjem: »Ali igrate šah?« Hvala za priložnost, da se zahvalim vsem, ki so to vprašanje slišali, ga slišijo ali ga bodo slišali in se nanj odzvali. Prav vsak dan nama z bratom pove, s kom je šahiral in kakšen je bil izid.

Hvala vsem, ki mu omogočate osebno svobodo in hkrati skrbite za red in domačnost. Osebjū doma želim, da bi po opravljenem delu zadovoljni hodili domov. Človekoljubno delo naj vam daje moč, da boste vztrajali.

Marja Wolf

»Mama, radi te imamo!«

»Saj veš, ti greš v vrtec, naša mama pa v Trzič,« odgovarjamo naši triletnici, ko se naša mama v nedeljo zvečer spet odpravlja nazaj v dom. Pa pri tem vsi vemo, da je tako edino in najbolj prav. Za nas, ki ostanemo doma, to v prvi vrsti pomeni, da je pri njej vedno kdo, ki ji lahko priskoči na pomoč, ki ji čez dan dela družbo, saj bi bila sicer doma večji del dneva sama. Oba z možem sva zaposlena, on odhaja od doma običajno ob treh zjutraj, jaz pred sedmo zjutraj najprej razvozim otroke v šolo in v vrtec, nato hitim v službo, popoldne pa spet najprej po otroke, sledijo dejavnosti pa verouk, meseca maja hodimo zvečer k šmarnicam, tako smo doma šele okrog osmih zvečer. Po večerji z otroki, ko običajno »še nekaj pustimo, da mož pogreje, ko pride«, saj se ponavadi vrne še kasneje, sedem še za računalnik ... Tako poteka naš delovni dan.

Zakaj smo se odločili za Dom Petra Uzarja? To je bila edina rešitev, ko smo mamo, potem ko smo zvečer prišli iz vinograda, našli na tleh hodnika. Imela je počeno medenico, oskrbeli so jo v bolnišnici na Jesenicah. Ker je sledilo dolgotrajno okrevanje in je bila mama priklenjena na posteljo, je bila nastanitev v dom edina sprejemljiva rešitev. Seveda, to ni bil edini padec v tistem letu in vedno nas je skrbelo, če je bila dlje sama, kako bo. Sedaj je v domu že dobre pol leta in ko jo pokličem, da pove, kdaj želi domov, navadno odgovori: »Ja, za ta teden pa ne vem, kaj že imam, ampak verjetno ne bom imela časa.« Seveda potem pridemo na obisk. Kadar je lepo vreme, gremo v park.

Naši otroci so navdušeni nad novimi napravami, mama pa tudi vedno pove, koliko je med tednom trenirala. Če pa nam vreme ne dopušča, da smo zunaj, se pa v domu vedno najde kotiček, kjer se usedemo in nam mama pripoveduje, kaj se je dogajalo med tednom. Med pogovorom imam vedno dober občutek, da se mama tu dobro počuti, vedno pove, kako se je potrudila ta sestra pa druga ... Mi pa ji prinesemo vaše novice. Ker pa ima mama precej obiskov, je dostikrat ona bolj na tekočem kot mi.

Tudi s sostanovalkami se dobro razume, sedaj je presrečna, ker ji obroke postrežejo v ta veliki jedilnici, kjer je vse tako »zrihtano«. Ker je že kar nekaj časa minilo, odkar je invalidski voziček zamenjala za hoduljo, ki pa jo je že kje pozabila, tako se tudi odpravi na potep po Bistrici, kjer ima svoje kolegice, ki jih obišče.

Sedaj smo se vsi nekako navadili, da mame ni doma, pri tem pa ve, da lahko pride domov kadarkoli. Mogoče ji le premalokrat povemo, kar pa naša ta mala zna: »MAMA, RADI TE IMAMO!«

Irena Gril, snaha Fani Gril

ŽIVIMO ŽIVLJENJE

Kam le čas hiti, kam se mu mudi

Preteklo je že leto in pol, odkar bivam v domu in lahko že napišem par besed, kako in kaj se tukaj dogaja.

Pa naj začnem pri sprejemu v ta dom. Nepozabno je bilo, ko me je ob prihodu ogovorila gospa Mara Stegnar, že pokojna, in mi za dobrodošlico skuhala kavico ter dala prave smernice za bivanje v domu. Najprej mi je odprla kapelico in vsak dan po zajtrku v njej molimo Rožni venec. »Z Bogom začni vsako delo pa bo lep uspeh imelo!«

V domu najdeš veliko srčnega in telesnega razvedrila. Izbire so velike in tudi različnih zabavnih krožkov ne manjka, kar si po svoji želji izbereš. Je telovadba, razne igre, križanke, petje in tudi Zdrava Marija je poleg.

Jaz sem se opredelila za gospo Bredo Bedina, ki je prostovoljka. V naši skupini nas je kar 12 žensk in en moški, visoko spoštovani gospod Mirko Majer. Zelo je dobrodošel, saj smo z njegovo prisotnostjo ljudje. V njegovi glavi je mnogo nepozabnih doživetij, ki nam jih pripoveduje.

Povrnem pa se nazaj h gospe Bredi, ki prekaša s svojim vodenjem skupine vse tovrstne skupine. Ko v četrtek vstopiš v sobo pri Bredi, se začudiš, ko je že vsa miza v cvetju, sama pa nasmejana dama. Njen program je raznovrsten, predvsem pa skodelica kave, skuhanje z njeno ljubeznijo, to nas še posebno

razveseli. Na programu so novice in dogodivščine in gospa Breda nam s tem daje korajžo, da se tudi me razgovorimo, so še smešnice, uganke in tudi kakšno zapojemo, na primer Prišla bo pomlad. Časa je malo, zato odhajamo veselih obrazov z »Nasvidenje!« na jeziku.

Naj se povrnem na vodstvo doma in že so tu moje pohvalne besede. Pristrčna hvala vsem voditeljem, delovnemu osebju za skrb vodenja tako velike družine doma v teh težkih časih.

Čas pa teče in nič ne reče. Samo želimo si: »Srečno naprej!«

Ta dom stoji na prav lepi planjavi, kamor se oko ozre, vidi planine. Pomislim: »Kje pa sem sedaj jaz? Kje je moj dom?«

Tu sem kakor na počitnicah, ki se ne končajo, je samo vzdih iz srca.

Metka Kavčič, stanovalka

Zapis o življenju v dolini pr` Pinč

Pripoved Francke Toporiš

Kot otrok sem živela v Medvodjah. H Pinč sem hodila v tarbeh, delat kot pomočnica s Pepco Meglič, ki je bila služkinja pr` Pinč. Skupaj sva hodili v šolo v Dolino. Stari okrog 12 let sva se na poti iz šole ustavili pr` Košpegrju. Če naju je mama rabila, nama je rekla, da imava čas in naj poribava vežo. Se spominjam, da

sva začeli z ribanjem zgoraj v veži, voda pa je tekla spodaj iz hiše ven, ker je vse viselo – veža je bila »z brega«. Za zahvalo sva dobili velik kos kruha namazanega z zasko, za popit pa kar so imeli: mleko ali malinovec.

Pr' Pinč so za našo družino sušili meso od prašiča. Pri njih sem delala butare, nabirala hoje (smrekove veje) za nastiljo živini. Veje sem nasekala na drobno s »hojnico«, majhno sekirico.

Ko se je naredila tema, so se v hiši pojavili šurki, črni hrošči, ki so lezli po zidu in nad šporhetom, štedilnikom na drva. Zgodilo se je, da je kakšen šurk z stropa padel v lonec na štedilniku. Hodili so po mesu, ki se je sušil v črni kuhinji. Ješprenj s kuhanim šurkom je bil prav tako dober za pojest, ker smo bili lačni. Pojedli smo vse, kuhane šurke pa so pojedli prašiči.

Marina Berlot, prostovoljka

Marijanovi čeveljci

Marijan Smolej se zelo rad spominja časov svojega službovanja. Pripovedoval je: »Spomnim se, da sem se leta 1947 šel učiti za šuštarja v delavnico TRIO nasproti cerkve Sv. Andreja v Tržiču. Za izpit šuštarja sem naredil prve moške čevlje v Tržiču v poklicni šoli, ki je bila pred nogometnim igriščem. V tej poklicni šoli so se šolali tudi frizerji, kovači, mizarji, šivilje.

Tele majhne »GOJZARJE« sem naredil, ker sem pri prijatelju Fariču (Miro Rozman) v čitanki videl narisan zgornji del čevlja. Skupaj sva se učila za šuštarja. To sliko mi je izrezal iz svoje čitanke, da sem jaz doma naredil lesena kopita, njegova mama in sestra pa sta sešili zgornje dele, ki sem jih dal, navlekel na kopita in prišil podplate, ki sem jih odrezal iz trdega usnja za čevlje, ki so ga delali v Runo.

Zgornjemu delu čevlja smo rekli JUHTA.

Na podplat sem napisal angleško številko čevlja 13 in letnico izdelave 1949. V poklicni šoli me je učil Čenčev Dječev- Tišler.«

Marina Berlot, prostovoljka

Dolenjka iz Dupelj

Pripoved Fani Gril

*Marsej, oktober, toplo sonce sije
na vedro sliko lepega pristana,
kjer tisoč glava množica je zbrana
v pričakovanju našega vladarja.
Sprejem, topovi, vzklikanje, cvetice,
tri barvni prapori žare s pozdravi.
S stopnic morilec besno se požene
in streli zadonijo bele žene ....*

...sem ponavljala med potjo proti domu, da bi staršem povedala, kako sem v šoli lepo recitala pesem o atentatu na kralja Aleksandra I. Karađorđevića. Na pragu hiše pa presenečenje, nisem smela vstopiti, kajti moja mama je rojevala sedmega otroka. Za vedno sem si zapomnila, kdaj se je rodil moj najmlajši brat.

Jaz sem se rodila 11. 3. 1925 v Dolenjskih Toplicah in danes že korakam v 90. leto.

Otroštvo sem preživela na mali kmetiji, z dobro mamo in skrbnim očetom. Nikoli ju nisem slišala, da bi se prepirala. Bile smo štiri dekleta in trije fantje. Razen Tončka, ki je moral umreti v 2. svetovni vojni, smo še vsi živi, v dobrih odnosih in prijatelji še danes, čeprav stari že čez 80 let.

Ko sem bila stara 20 let, nas je obiskal mamin sorodnik Boris Kobe, arhitekt, z ženo zdravnico, s prošnjo, da bi šla ena od deklet k njim v Ljubljano paziti njihove tri otroke.

Mama je privolila pod pogojem, da mi ne bi branili hoditi k maši. Spomnim se, kako začudeno sem gledala, koliko hrane so imeli doma. Seveda, to je bila ugledna družina in so dobili dovolj kart za hrano. Čez dve leti se je rodil še Jurij Kobe in dela je bilo veliko. Z njimi mi je bilo lepo, povsod so me vzeli s seboj, v opero, dramo ali kino. Pri njih sem bila 17 let. Njuni otroci so odrasli. Pomislila sem nase. Takrat mi je pisal Jože Gril, naj ga

obiščem v bolnišnici. Jože Gril je bil krojač. Ker na Dolenjskem ni bilo dela, se je preselil k sestri na Jesenice, potem pa je kupil staro hišo. To hišo sva skupaj popravljala in urejala ter se čez eno leto poročila. Rodila sem najprej hčer in ko sem bila stara 42 let še sina. Otroka sta rasla in želela, da tudi mi kam potujemo, tako kot drugi. Ker je bil mož srčni bolnik, sem se jaz odločila za vozniški izpit in to stara 53 let. Kupili smo fička. Otroka sta bila presrečna. Poleti smo se vozili v Rovinj, pozimi na smučanje in največkrat na Dolenjsko.

Hitro teče čas. Hči je poročena, mati Gregorju in Tini, živijo v Vodicach. Sin pa se lepo razume z ženo Ireno, s katero imata tri otroke, ki me radi obiskujejo.

Večkrat se sin z družino odpravi na Dolenjsko obdelovat vinograd in tudi tisti dan je bilo tako. Jaz sem doma hotela čim več narediti, a sem padla. Nisem mogla vstati, dokler se niso zvečer vrnili domov. Takoj so me odpeljali v bolnišnico na Jesenice. Potem sem prišla v Dom Petra Uzarja. Bila sem presenečena nad prijaznostjo osebja in vodstva. Na začetku sem še kolebala, ali bi po okrevanju ostala tukaj ali se vrnila domov. Pa sem šla za en teden domov in se odločila, da ostanem v domu, ker mi je tukaj lepo. Domači so pa tudi brez skrbi, ker vedo, da sem v varnih rokah. Veselim se obiskov domačih, zlasti vnukov, sosedov in sorodnikov. Ker se v domu vedno kaj dogaja, mi ni dolgčas. Lepo mi je.

Tanja Ahačič, prostovoljka

Šnops pomaga, da junak omaga

Franci Oman rad pomaga ljudem. Tak je. Kot mladi mož se je pridružil trgačem v Birčni vasi. Tast mu je rekel: »Franci, ti si močan in zato boš nosil brento. Da boš imel več moči, boš za vsako prineseno polno brento, dobil šilce šnopsa.« Franci je komaj čakal, da je bila prva brenta polna. Dobil je obljubljeno nagrado, šnopček. Prinesel je peto brento in spil peti šnopček. Pri deseti brenti se mu je že malo vrtelo, a je vseeno izpraznil deseti kozarček.

Pri petnajsti pa: »Jaz sem kaput,« je še rekel in legel med trte.

Tanja Ahačič, prostovoljka

Izlet na Brezje

Že sam naslov nas je zvalil k Mariji po pomoč, ki naj srečno usmerja naše brezmočno življenje.

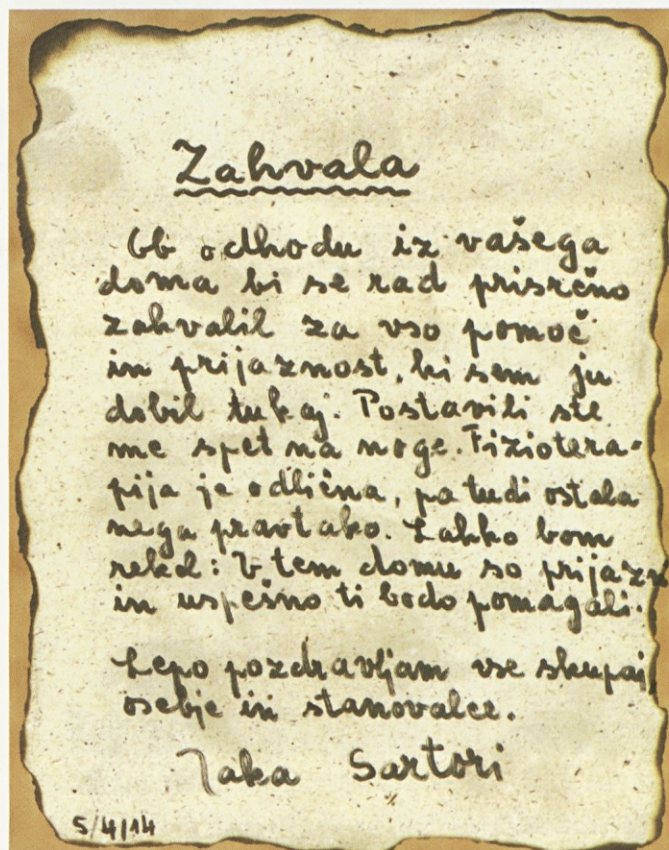
Izlet je bil vezan z mašo in velika pohvala naj velja organizatoriki, spoštovani Marjeti in vsem sodelavkam, Bredi, Silvi, Jani, Mileni, Verici. Imele so nas »na očeh« na vsakem koraku. Vsem najlepša hvala.

Na Brezjah smo si napolnili dušo, v upanju »Marija, pomagaj!«. Da pa smo si na izletu okrepili še telo, smo odšli še na Bled,

»klinč nebeški«. Tam, na terasi so nas razveselili s kremšniti, kavo ter kozarčkom vina za korajžo.

Izlet smo zaključili s hvaležnostjo in s prav lepim občutkom dneva, »med iskrenimi ljudmi«!

Metka Kavčič, stanovalka

Naše vrle jubilate, ki jih je bilo v prvem polletju kar nekaj, smo povprašali: Katere vrednote najbolj cenijo v življenju, kakšen poklic so opravljali, ali bi izbrali istega, če bi bili še enkrat mladi in kaj bi spremenili, če bi imeli čarobno palico? Dobili smo zanimive odgovore!

AMALIJA KOSTEVC: »S čarobno paličico bi spremenila cel svet. Ravno tako bi si pričarala novo pamet.«

MARIJA BRIŠAR: »Vrednote, ki so mi pri človeku najbolj všeč, so poštenost, zvestoba, prijaznost in doslednost. Ni mi pa všeč, če je človek podkupljiv.«

MARIJA DEŽMAN: »Vrednota, ki mi je od vseh najbolj všeč in ki mi največ pomeni, je iskrenost.«

ANA BAJC: »Včasih sem bila zaposlena na kmetiji. Če bi imela ponovno možnost, bi si izbrala poklic medicinske sestre.«

IVANA ŠMITEK: »Če bi imela čarobno paličico, bi na svetu veliko spremenila. Da ne bi bilo vojn ter lakote in bi vsi imeli službo. Pri sebi pa bi spremenila to, da ne bi nikoli zbolela.«

MARIJA KUBURIČ: »Lepe vrednote, ki mi največ pomenijo so: odkritost, iskrenost in največ delavnost, ker sem v mladosti veliko delala, bila sem zaposlena v tekstilni tovarni BPT.«

MAKSIMILJAN ČESEN: »Dobro vprašanje. Če bi imel čarobno paličico, ne bi spremenil popolnoma nič, no mogoče, da bi v mladosti imeli večjo hišo in več hrane.«

FRANČIŠKA SORŠAK: »V mladosti sem bila zaposlena v kuhinji, pekla sem tudi krofe. Če bi lahko še enkrat odločala, bi ravno tako izbrala kuharstvo. Že moja mama je bila ena najboljših kuharic.«

VERONIKA TESTEN: »Največji vrednoti sta mi poštenost in delavnost, ne maram pa, da kdo izkorišča druge.«

FRANČIŠKA GRGIĆ

PODOBA V ZRCALU

Angelca Vidmar, harmonika je njena ljubezen

To je stavek, ki mi ga je povedala hčerka Angelce Vidmar, ko sva se slučajno srečali v lanskem letu.

Angelca je bila doma v Podljubelju. Mama ji je kot majhni deklici kupila tamburico. Oče pa je igral na frajtonarico. Angelca ga je občudovala, toda on ni dovolil, da bi kdo prijel njegovo harmoniko. Kadar ga ni bilo doma, je na skrivaj prišla do nje in poizkušala igrati. Po daljšem poizkušanju ji je uspelo zaigrati »Na planinca«. Enkrat jo je mama zalotila in začudeno ugotovila, da otrok igra pravo melodijo. Povedala je očetu. Ni ji verjel. Sprva je bil hud in osemletna Angelca je morala pred njim zaigrati. Ko pa je slišal, da deklica res igra melodije po posluhu pravilno se je omehčal in ji dovolil igrati na njegovo harmoniko. Še več, pokazal ji je kako se igra na basih. In Angelca je začela igrati.

Potem je igrala in vedno več melodij je prihajalo izpod njenih prstov. Ko je zaslužila si je kupila svojo harmoniko, ne novo,

ampak svojo. Ta njena zvesta spremljevalka je prišla tudi v Dom Petra Uzarja v Ročevnici, kjer Angelca preživlja svojo jesen življenja. Toda harmonika se je prej postarala kot Angelca. Tudi ves selotej na mehu ni več zadržal sape v njem. Gumbi so se zatikali, odpadali in se pogrezali, tako, da ni bilo mogoče na njej tekoče igrati. Angelca pa brez igranja ni zdržala. Sposojala si je harmoniko od sosedu, ki zaradi bolezni ni več igral. Vendar to ni trajalo dolgo. Vmes je posegla njegova prijateljica, ki je v strahu za inštrument prepovedala Angelci igrati nanj. Skušala sem Angelci pomagati, ker sem začutila njeno stisko. Ljudska modrost pravi: »Če Bog zapre vrata, pripre okno!«

V naši vasi je začel izdelovati nove harmonike mlad mizar, ki ni takoj našel službe. Njegov, že pokojni oče je bil priznan izdelovalec harmonik, vendar ko je fant odraščal ni bila harmonika za mlade »moderna«. Zdaj pa se začel zanimati za to smer, veliko mu je pomagala tudi mama Francka in uspel je. Prosila sem ga, če bi popravil staro harmoniko in koliko bi stalo. Ko sem mu povedala še o lastnici Angelci, se je omeščal in privolil. Angelca je bila v četrtek navdušena in mi je zaupala svojo ljubljeno, da sem jo odnesla k obrtniku. Pa je prišla nedelja. Zvečer je zazvonil telefon. Na drugi strani je jokajoča Angelca prosila, da naj takoj jutri pripeljem harmoniko nazaj, da ne more plačati, da bo tako kmalu umrla, da bi njen vnuk rad shranil njeno harmoniko kot starino,.... Bila sem presenečena. »Jutri pridem in se bova pomenili,« sem jo skušala pomiriti. Pa je drugi dan nisem prepričala. Ko sem se vračala, sem

premišljevala, kaj naj rečem mojstru, kako naj mu razložim, po kaj sem prišla. Bilo mi je nerodno in nisem vedela, kako naj mu to povem. Pozvonila sem in vstopila v delavnico. Mama Francka mi je vesla zaklicala iz kota: »Že lepim nov meh! Poglej kakšen vzoreček bo imel!« Po pultu je bil razstavljena harmonika na pradele. Meni se je kar zvrtilo v glavi. Nič nisem rekla, po kaj sem prišla. Angelci pa sem povedala, da je harmonika že v delu in da jo bo v petek dobila. Pomirila jo je šele moja obljuba, da ji bom denar za plačilo posodila, ona mi bo pa v desetih mesecih vrnila iz svoje žepnine.

Prišel je petek. Harmoniko sem dobila zvečer ob 18-tih. Seveda sem se takoj odpeljala v dom. Angelca me je čakala kar pri vhodu. Rekli so, da precej časa že čaka, čeprav sem ji sporočila, kdaj bom prišla. Vsa napeta je šla proti meni in oči so se prilepile na glasbilo v mojih rokah. Sedli sva v park na klopco. Ljubeče je prijela harmoniko in si jo takoj nadela. Zazvene so melodije, iz doma so prihajali stanovalci in se nabirali okrog Angelce. Veselje na njenem obrazu mi je poplačalo vse skrbi, ki so se napletle v meni. Njen obraz je bil tako miren in živ ob enem, da se ga še danes spominjam.

Po desetih letih sta Angelca in harmonika še skupaj, vnuk, ki je priznan muzikant in ima svoj narodno zabavni ansambel, bo še vedno lahko shranil primerek babičine harmonike iz prejšnjega stoletja.

Anica Mihelič, prostovoljka

DROBTINICE ZA ZDRAVJE

Dihanje – drugi del

V prejšnji številki glasila smo spoznali zakaj je dihanje pomembno in kakšne pozitivne učinke ima na naše zdravje. Tokrat pa se bomo lotili pravih tehnik dihanja, s katerimi npr. celo lahko preventivno vplivamo na nastanek rakastih obolenj. Z redno, sproščeno fizično aktivnostjo, dihalnimi vajami s popolnim načinom dihanja in uživanjem hrane vlakninami, pospešujemo črevesno peristaltiko in tako onemogočimo rakotvornim snovem daljši stik s črevesno sluznico. Z rednimi dihalnimi vajami in telesno aktivnostjo tudi dosežemo izboljšanje delovanja imunskega sistema. V našem telesu vsak dan nastaja vsaj sto rakastih celic, ki jih naš imunski sistem, dokler je organizem zdrav, učinkovito odstrani. Z izboljšanjem oziroma krepitvijo našega krvnega obtoka, omogočimo tudi tkivom, ki skrbijo za imunski odgovor, boljšo obnovo celic in posledično boljše delovanje.

TEHNIKE DIHANJA

Dihalnih tehnik je v vsakdanjem življenju veliko. Vse imajo samo pozitivne učinke, če seveda upoštevamo navodila. Vedno moramo začeti z osnovnimi vajami, ki nam pomagajo učiti se pravih dihanj.

Ločimo **tri tipe dihanja**: **trebušno** ali dihanje s prepono, **prsno** ali torakalno in dihanje **z vršički pljuč**. Najboljši način dihanja je kombinacija trebušnega in prsnega dihanja, ker le tako izrabimo ves dihalni sistem in zdravilno vplivamo na celo telo.

Za dihalne vaje izberemo čas, ko imamo mir, prezračimo prostor ali pa delamo pri odprtem oknu. Delamo jih lahko sede, stoje ali leže. Najbolje je v sedečem položaju. Stol naj bo primerno visok, naj ima naslonjalo in da so stopala trdno na tleh. Sedimo vzravnano, z zadnjico do naslonjala, nogi imam rahlo narazen.

Najprej se naučimo pravih načina dihanja, ko se pri vdihu najprej izboči trebuh in nato prsni koš, pri izdihu pa se pasivno in sproščeno sprosti prsni koš in nato še trebušna stena. Ni potrebno vdihovati do skrajnih zmognosti, samo nekoliko globlje kot sicer, počasneje, vendar sproščeno. Prav tako je dobro, če je izdih enkrat daljši kot vdih. Če vdih traja 4 sek., traja izdih 8 sek. Seveda to ne smemo početi na silo, ampak postopoma in sproščeno.

Z rednim izvajanjem tudi dihalni center kaj hitro (tudi v nekaj dneh do tednih) prevzamejo nov način dihanja in kmalu se takšno dihanje odvija brez naše volje (podzavestno). Bolje je dihati skozi nos, dihamo globlje, kot če bi dihal skozi usta. Pri dihanju skozi nos se zrak prečisti, ovlaži in segreje.

Dihalne vaje, ki jih bom opisala so primerne za splošno slabo

psihofizično počutje, ki je posledica prestane bolezni, operacije ali česa drugega in jih izvajamo doma. Dihalne vaje izvajamo tako, da smo osredotočeni le na dihanje, ali pa skupaj s telesnim gibanjem, kar je naporneje, vendar bolj učinkovito.

VADBA TREBUŠNEGA DIHANJA:

- desno dlan položimo na trebuh (okoli popka), levo pa na prsni koš
- z vdihom skušamo trebuh in s tem dlan dvigniti, pri tem naj se prsni koš oz. dlan ne premakne
- z izdihom se trebuh pomakne navzdol
- če vam ne uspe premaknit trebuha, kljub temu vztrajajte in ohranjajte mirnost, slej kot prej vam bo uspelo

VADBA PRSNEGA DIHANJA:

- pozornost usmerimo v prsni koš, ki naj se z vdihom čim bolj razširi
- vdihnimo čim več zraka, ne premikajmo ključnice ali trebuha
- za kratek čas zadržimo zrak in nato počasi izdihujemo porabljeni zrak ven iz pljuč
- opazujemo ožjenje prsnega koša
- sproščamo se

DIHANJE Z VRŠIČKI PLJUČ:

- pri vdihu potisnemo rami in ključnico navzgor
- pri izdihu spustimo rami in ključnici
- je najslabši način dihanja (pljuča so slabo predihana, kar dolgoročno vpliva na poslabšanje zdravja – veliko obolenj dihalnega sistema je povezano s tem načinom dihanja).

Ko obvladamo vse tri načine dihanja preidemo na izvajanje dihalnih vaj skupaj s telesnimi:

1. VAJA:

- vdih: roki dvigamo skozi predročanje nad glavo, zadržimo dih
- izdih: roki po isti poti spuščamo navzdol, izdih zaključimo z vpotegom trebušnih mišic

2. VAJA:

- vdih: roki dvigamo skozi odročanje nad glavo, zadržimo dih.
- izdih: roki spuščamo po isti poti navzdol, izdih zaključimo z vpotegom trebušnih mišic

3. VAJA:

Roki sta sklenjeni za glavo, komolca sta pred obrazom:

- vdih: komolca povlečemo nazaj, zadržimo dih.
- izdih: komolca vrnemo v začetni položaj

4. VAJA:

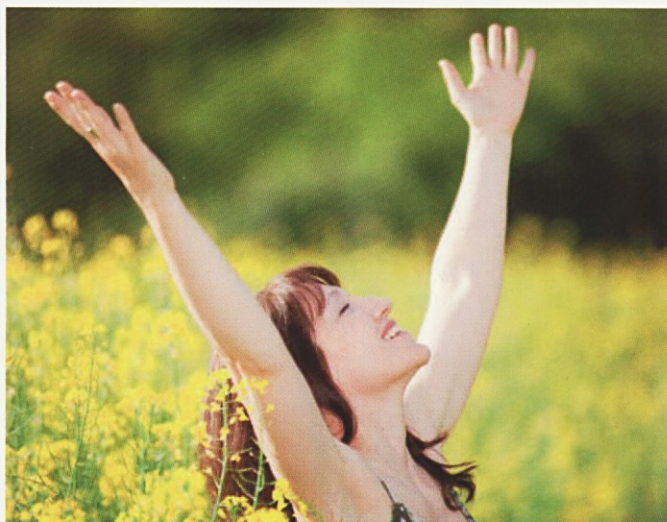
Z vdihom dvignemo ramena in jih z izdihom spustimo. Vajo lahko kombiniramo tako, da izmenično dvigamo najprej levo ramo, nato desno ram.

KORISTNI UČINKI VADBE:

- z dihanjem intenzivno masiramo vse notranje organe s čimer pospešujemo čiščenje
- čistimo se toksinov in usedlin v pljučih, sluznici, žilah in celicah
- povečajo uporabno površino pljuč
- povečamo življenjsko moč
- zmanjšujemo željo po drogah (kajenje, alkohol, slaba hrana)
- krepimo živčni sistem in povečamo odpornost proti stresom
- krepimo imunski sistem
- sinhroniziramo delovanje vseh organov in delov telesa
- pospešuje procese zdravljenja (vnetja, pljučnice, poškodbe, prebavne motnje)
- počasno in ritmično dihanje nadzoruje bitje srca celo med vajami
- pri dihalnih vajah, kjer zadržimo dih vplivamo na parasimpatični živčni sistem, kar se odraža s padcem frekvence srčnih utripov in znižanjem krvnega tlaka

Da obdržimo dragoceno ZDRAVJE oziroma ga obnovimo, moramo narediti nekaj več – **vsekakor pa bolj zdravo zadihati in dihanje naj postane del vsake telovadbe.**

Silva Štiherl, fizioterapevtka

vse teče...

V letu 2014 so se nam pridružili:

Marija Boštar, Milan Kutin, Majda Delovec, Jaka Sartori, Marjan Pečar, Franc Zupan, Rozalija Ribič, Marija Zorka Jereb, Ana Fic, Jože Ješe, Cecilija Kleindinst, Ana Meglič, Rozalija Sovinec, Frančišek Gregorec, Božidara Peternel, Ivanka Bobnar, Ivan Jarc, Franc Albreht, Marijana Štamcar, Leopold Štamulak, Marija Fajdiga, Miroslava Kočevar, Elizabeta Grašič, Frančiška Sever.

in se izteče...

**Iščem te v travah
iščem te v morjih
najdem te v zvezdah
ki sijejo name.**

MILA KAČIČ

Milan Kutin, Manda Akalović, Vilijem Tabar, Cilka Bačnik, Pavla Freljih, Frančiška Lužar, Marija Zorka Jereb, Jožefa Stubljar, Nure Čajjić, Ana Fic, Ana Meglič, Jusuf Bajrić, Andrej Virnik, Anka Zibler, Frančišek Gregorec, Majda Delovec.

Domov so odšli: Marijan Pečar, Franc Zupan, Jaka Sartori, Rozalija Sovinec.

KULTURNE IN ZABAVNE PRIREDITVE

JANUAR

06.01. Filmski portret Francija Šarabona

Po dolgem času nas je zopet obiskal človek, ki ga vsi izredno cenimo, mi in vsi, ki se v Trziču ukvarjajo s kulturo in zborovskim petjem. V preteklosti nas je velikokrat razveselil s svojo harmoniko in petjem starih domačih pesmi. Nekaj let je celo vodil pevski zbor delavk našega doma, s katerimi so se večkrat udeležili Srečanja pevskih zborov delavcev socialnih zavodov Slovenije. Tokrat pa smo si ogledali dokumentarni film o Franciju Šarabonu, ki je prikazal le delček njegovega kulturnega ustvarjanja.

22.01. Nastop Vokalno instrumentalne skupine Ropotavčki iz Vodice

FEBRUAR

05.02. Predstavitve dela Društva diabetikov Trzič v letu 2013 – Nuša Hafner

10.02. Prireditev v počastitev slovenskega kulturnega praznika s tradicionalnim nastopom ansambla Vaška godba in obiskom tržiškega župana mag. Boruta Sajovica

Tokratno srečanje z ansamblom Vaška godba in županom je bilo že 10. po vrsti. Ob tej priložnosti naj v imenu vseh stanovalcev ponovno izrazim vso pohvalo in zahvalo za vso dobro voljo in čas, ki ga žrtvujejo gospodje za naše stanovalce, posebej pa še županu mag. Borutu Sajovicu, ki se vedno posebej za to priložnost potrudi in se nauči ter recitira eno od Prešernovih pesmi. Želimo si takih druženj še naprej!

18.02. Nastop čarodeja in glasbenika Andreja

25.02. Kulinarična ustvarjalna delavnica skupaj z učenci Osnovne šole Bistrica

MAREC

04.03. Veselo pustovanje z glasbenikom Hervinom Jakončičem ter sprevodom pustnih mask iz vrtca Deteljica in Osnovne šole Bistrica

10.03. Prireditev v počastitev mednarodnega dneva žena z nastopom otrok iz vrtca Deteljica

28.03. Nastop gojencev Glasbene šole Tržič v počastitev materinskega dne

APRIL

01.04. Predstavitev življenja in dela s čebelami Tomaža Sveteta iz čebelarstva Brenča

Ali ste vedeli:

- da je kranjska čebela oz. kranjska sivka (avtohtona čebelja pasma, ki je nastala na območju Slovenije) druga najbolj razširjena čebelja pasma na svetu oziroma prva v Evropi;
- da na svetu obstaja več kot 20.000 vrst čebel;
- da najmanjša čebela zraste do 2,1 mm dolžine, največja, samica indonezijske vrste pa lahko zraste do 4 cm;

- da leti čebela 25 km/h;
- da ima vsak panj svojega vratarja, stražarja, delavko, matice;
- da je cvetni prah izredno priporočljiv pri rakastih bolnikih. Vse to in še več nam je povedal Tomaž Svete in če se kdo ni že prej, se je po njegovem pripovedovanju gotovo zavedal, kako pomembna je čebela za obstoj človeške vrste.

08.04. Predstavitve društva Tačke – pomagačke z obiskom psičke Lune

Pes je bil vedno in bo človekov najboljši prijatelj. Imeti ga moraš preprosto rad in potem ima on rad tudi tebe in za tebe bi dal tudi svoje življenje. Pes je medij, motivator za delo, družabnik, sodelavec, prijatelj, tolažnik.

Je mogoče še kaj več pričakovati od prijatelja?

22.04. Velikonočna sv. maša

MAJ

07.05. Delavnica kulturne zgodovine z naslovom O možganih in razumu – Marko Ogris

08.05. Srečanje stanovalcev gorenjskih domov v DU Preddvor – žoga band

V DU Preddvor so ustanovili prvi žoga band, ki se bodo počasi množili po vseh gorenjskih domovih in spomladi naslednje leto načrtujemo prvo srečanje žoga bandov gorenjskih domov. Potrebujemo veliko žogo, pručko, kuhalnici in pa seveda glasbo, čim bolj živo, potem pa v ritmu glasbe s kuhalicami udarjamo po žogi. Zraven se telesno in miselno razgibamo ter neizmerno zabavamo. Kmalu tudi v našem domu!

09.05. Družabno popoldne s psički iz društva Tačke pomagačke

16.05. Udeležba pevske skupine Slavčki na 21. Srečanju pevskih zborov socialnih zavodov Slovenije v Mariboru

Nepozabno vzdušje, vesela družba, pozitivna energija vseh prisotnih, Vinko Šimek in Alfi Nipič pa sta bila samo še višnji na torti neverjetno lepe prireditve.

28.05. Srečanje stanovalcev v Domu dr. Janka Benedika v Radovljici – športne igre

28.05. Koncert Mešanega pevskega zbora Petra Liparja iz Kranja

JUNIJ

04.06. Spomladanski izlet na Brezje in Bled

Pri Mariji na Brezjah

bilo je lepo.

Marjeta je rekla,

da za dušo je b'lo.

Na Bledu pa narava

je pokazala

vso svojo lepoto in moč;

nas napolnila z energijo,

da smo lahko vsem, ki so ostali

v domu,

širili veselje in pomoč.

Življenje je lepo !

Metka je delila odpustke, čokoladke.

Skupina UPANJE

06.06. Potopisno predavanje s projekcijo fotografij z naslovom Avstralija in Tahiti

14.06. Piknik s stanovalci in svojci z glasbenimi gosti ansambla Calypso, plesalci Plesnega kluba Tržič in poštarjem Peško

17.06. Družabno dopoldne ob športnih igrah skupaj z učenci Osnovne šole Bistrica

19.06. Skupno srečanje vseh skupin za samopomoč z gostoma harmonikarjem Jožetom Tišlerjem ter pesnikom in ugankarjem Francem Ankerstom

GOSPOD ANKERST FRANČ

*Gospod Ankerst France,
to človek je za vse,
ima pamet in roke, orodje taprav
in ni je stvari, ki je ne bi znal.*

*Obrt odprl je s kovino,
z njo preživljal je družino.
Ko pa na ZPIZ-u je pristal,
jo je sinovoma predal.*

*Tudi z lesom se je rad ukvarjal,
lepe lesoreze je ustvarjal,
v hiši po stenah mu slike visijo,
prav lepo mu dom poživijo.*

*Pred hišo mogočno stoji mu Krpan,
iz enega kosa lesa izklesan,
na rami naslonjeno ima mesarico,
zaradi nje je še danes v sporu s cesarico.*

*Pa še en velik talent ima,
lepe pesmi pisati zna,
slovenski ansambli jih prepevajo,
prav lepe uspehe dosegajo.*

*Želim, da bi njemu in Angelci njegovi,
še dolgo ob strani stali bogovi,
da bi napisal še pesmi veliko,
in z dletom upodobil še kakšno sliko.*

Nuša Jenko

Ostale aktivnosti:

- srečanja skupin starih za samopomoč UPANJE, ZVONČKI, TULIPAN, SONČNICA, MARJETICE, LUČ, SLAVČKI, MATI MODROSTI, ZIMZELEN
- tombola
- bralni krožek BRANJE-KRAMLJANJE
- sestanki društva bolnikov po kapi KAPLJA

- sveta maša
- sestanki s stanovalci
- praznovanje rojstnih dni stanovalcev
- skupinsko reševanje križanke in lingo
- srečanja skupine za trening spomina in zbranosti
- skupinska telovadba
- ustvarjalne delavnice z Drago Heijden Bajt

V našem domu so gostovali še:

- Anka Roblek, razstava pletenih in klekljanih izdelkov
- Jure Smolej, razstava starih tržiških fotografij na temo Gostilne in prevoznišvo
- Lado Srečnik, razstava ob 42. mednarodnih dnevih mineralov, fosilov in okolja
- Vili Rakovc, razstava zasebne zbirke mineralov
- Društvo tržiških likovnikov, razstava likovnih del

Marjeta Šumič, delovna terapevtka

Depo
 sp 908TRŽIČ-Društvo
 POKLON jeseni
 2014
 061

 4004223,11
 COBISS ◦
 KULIŠIČ TRATE

